

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 2 lutego 2011 r.

DOLiS/DEC-58/11/4370

dot.

DECYZJA

Na podstawie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Pana M.M. o udostępnienie informacji publicznej w postaci cyt.: „pisma z dnia [...] listopada 2010 roku o sygnaturze [...]”,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

W dniu [...] stycznia 2011 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana M.M. z dnia [...] stycznia 2011 r., w którym powołując się na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.) wniósł o cyt. „udostępnienie pisma z dnia [...] listopada 2010 roku o sygnaturze [...]”.

Podkreślić należy, iż przedmiotowy wniosek jest drugim wnioskiem Pana M.M. dotyczącym udostępnienia powyższego dokumentu. W dniu [...] grudnia 2010 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął bowiem wniosek ww. z dnia [...] grudnia 2010 r. o udostępnienie mu w ramach dostępu do informacji publicznej m.in. pisma określonego przez niego jako „pismo do Kanclerza lub Biskupa Archidiecezji Ł.” ze sprawy o sygn. [...], która jak wskazał wnioskodawca dotyczy Pani M.K., będącego wnioskowanym obecnie przez Pana M.M. pismem organu z dnia [...] listopada 2010 r. (sygn. [...]). Wskazać należy, iż organ do spraw ochrony danych osobowych ustosunkował się do przedmiotowego wniosku z dnia [...] grudnia 2010 r. decyzją z dnia 3 stycznia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1/11/163) wydaną w sprawie o sygn. [...].

Wobec powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Art. 5 ust. 2 powołanej ustawy wskazuje natomiast wyjątki od zasady udostępnienia takich informacji przewidując, że prawo do informacji podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie

to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

W niniejszej sprawie żądanie udzielenia informacji publicznej w zakresie dotyczącym udostępnienia cyt.: „pisma z dnia [...] listopada 2010 roku o sygnaturze [...]”, co do którego, jak wynika z treści wniosku Pana M.M. z dnia [...] grudnia 2010 r., posiada on wiedzę, iż pochodzi ze sprawy wszczętej ze skargi Pani M.K. o sygn. [...], niewątpliwie dotyczy udostępnienia dokumentów stanowiących informację publiczną. Dokumenty te dotyczą jednak danych osobowych osoby, której tożsamość znana jest Panu M.M., a związanych z jej przynależnością wyznaniową. Udostępnienie ich w ramach ustawy o dostępie do informacji publicznej nawet po przeprowadzeniu anonimizacji prowadziłoby zatem do udostępnienia danych wrażliwych.

Wobec powyższego wskazać należy, iż przesłanki dopuszczające przetwarzanie tzw. wrażliwych danych osobowych zostały określone w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), który stanowi, iż zabrania się przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym. Powołany przepis wprowadza zatem zakaz przetwarzania, a co za tym idzie, zbierania danych ujawniających przynależność wyznaniową. Istnieją jednak pewne przesłanki, o których mowa w ustawie (art. 27 ust. 2 ustawy), dopuszczające przetwarzanie tego typu danych.

Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu cyt.: „Konstytucyjnym potwierdzeniem prawa do prywatności jest art. 47 Konstytucji RP, który nakłada na władze publiczne obowiązek ochrony chronionych prawem dóbr jednostki przed nieuzasadnioną ingerencją. Do aktów prawnych ustanawiających ochronę takich dóbr należy przede wszystkim ustawa z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926), która w art. 1 ust. 1 stanowi, że każdy ma prawo do ochrony danych osobowych. Odnosi się ona, zgodnie z art. 2, jedynie do praw osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Uważa się bowiem, że prawo do ochrony danych osobowych jest emanacją praw osobistych człowieka (prawa osobowości, prawa do informacyjnego samookreślenia), których głównym celem jest zapewnienie poszanowania prywatności, godności czy osobowości człowieka (zob. wyrok NSA w Warszawie z 28 listopada 2002 r., II SA 3389/2001, MoP 2003, nr 3, s. 99). Ustawa o ochronie danych osobowych w sytuacji, gdy w treści informacji publicznej zawarte są dane osobowe, jest *lex specialis* w stosunku do ustawy o dostępie do informacji publicznej”. (M. Rozbicka – Ostrowska, I. Kamińska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2008 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie I).

Odnosząc się do zagadnienia konfliktu występującego pomiędzy prawem do prywatności a prawem do informacji publicznej, podkreślić należy, iż oba z tych praw mają taką samą wartość. Oba z nich Konstytucja RP umieszcza w rozdziale II, Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela. Oba z nich podlegają też ograniczeniom na zasadach określonych w przepisach ustaw. W niniejszej sprawie w ocenie Generalnego Inspektora, udostępnienie wnioskowanego przez Pana M.M. pisma pochodzącego ze sprawy wszczętej ze skargi Pani M.K., prowadziłoby do istotnej ingerencji w jej prawo do prywatności.

Z wyżej przytoczonych względów stwierdzić w konsekwencji należy, że wniosek Pana M.M. o „udostępnienie pisma z dnia [...] listopada 2010 roku o sygnaturze [...]” nie może zostać zrealizowany.

Wobec powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 127 § 3 Kpa w zw. z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).